

dr hab. Zyta Banecka-Majkutewicz
Klinika Neurologii Dorosłych
Gdański Uniwersytet Medyczny
zyta.banecka-majkutewicz@gumed.edu.pl

Gdańsk 07.05.2022

**Recenzja rozprawy
na stopień doktora nauk medycznych
lek. med. Piotr Misiowiec
pt. „OCENA DYSFAGII NEUROGENNEJ U PACJENTÓW W RÓŻNYCH FAZACH
NACZYNIOPACHODNEGO USZKODZENIA MÓZGOWIA – KORELACJA BADANIA PODMIOTOWEGO I
PRZEDMIOTOWEGO Z BADANIEM INSTRUMENTALNYM FEES.”**

W/w rozprawa doktorska lek. med. Piotr Misiowca została przeprowadzona w Uniwersytecie Warmińsko –Mazurskim w Olsztynie pod kierunkiem dr. hab. n. med. Marii Hortis-Dzierzbickiej, prof. UWM – promotora głównego oraz dr. n. med. Edyty Zomkowskiej – promotora pomocniczego.

Zgodnie z uchwałą Rady Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Warmińsko –Mazurskiego o powołaniu mnie na recenzenta w/w rozprawy mam zaszczyt przedstawić swoją opinię.

Lekarze neurologrzy pracujący na oddziałach udarowych wiedzą , jak wielkim problemem u chorych z udarem mózgu są zaburzenia połykania. Częstość występowania dysfagii neurogennej u pacjentów po przebytych udarach mózgu jest raportowana w szerokim zakresie, tj. od 29 do 81 % . Ta rozpiętość danych statystycznych w prosty sposób pokazuje skalę trudności w diagnostyce dysfagii. Dysfagia neurogenna znacznie zwiększa ryzyko wystąpienia aspiracji śliny i/lub treści pokarmowej do dróg oddechowych, co w konsekwencji prowadzi do powikłań pulmonologicznych, przede wszystkim do zachyłkowego zapalenia płuc (ZZP). ZZP jest jedną z głównych przyczyn zgonów pacjentów we wczesnym okresie od wystąpienia udaru oraz negatywnym czynnikiem rokowniczym co do przeżycia w ciągu 12 miesięcy po udarze. Do innych następstw i powikłań dysfagii neurogennej należą: niedożywienie i odwodnienie, zaburzenia depresyjne, wykluczenie. Dysfagia jest niezależnym czynnikiem ciężkiego inwalidztwa i zgonu po przebytych udarach .

Stąd ważność podniesionego w niniejszej pracy zagadnienia prawidłowej diagnostyki dysfagii neurogennej u pacjentów z udarem mózgu , włączywszy diagnostykę obrazową w postaci FEES.

Lek. Piotr Misiowiec podjął więc w swojej pracy temat o dużym znaczeniu klinicznym i społecznym.